



PHNOM PENH PÅ NARKOKNALLERT

En nat i Cambodjas skyggeside. Med knallert, torturfængsel, ladyboy, nudelsuppe, buddha og blomst.

Tekst og foto af JAKOB RUBIN
Jyllands-Postens udsendte medarbejder

PHNOM PENH
Manden løfter sædet på sin knallert med et grin.
»Skal du have noget af det her,« spørger han og tager en pose tørrede plantedele frem fra et lille rum.

»Ganja af bedste kvalitet. Jeg har også andet.«

Jeg skal ikke ryge pot, forklarer jeg. Jeg har sådan set aldrig set den lille cambodjaner før.

»Sopheak,« siger han og rækker hånden frem med endnu et bredt, asiatisk smil.

»Jakob.«

»Sokur siger, at jeg skal vise dig den mørke side af Phnom Penh,« siger han.

Sopheaks engelsk er gebrokkent, men rimeligt godt. Det er midnat. Byens puls dunker på højtryk. Tusinder af tuk-tuk'er, knallerttaxaer som Sopheaks, myldrer forbi i rasende fart. Det damper fra gadekøkkener med nudler og stegte dyr af alle slags. Det er nu, Phnom Penh bliver rigtig vild, og jeg havde tænkt mig at tage hovedspring ud i den.

Sokur er så meget min ven, som man kan få den slags på fem dage. Han meldte afbud i sidste øjeblik til vores aftale om natlig rundvisning i Cambodjas hovedstad og lovede at sende en anden.

Her står jeg med Sopheak, 39-årig ar-

bejdsløs, venligheden selv og nok en anelse fejlinstrueret.

Sopheak pakker posen med narko væk og ruller sit næste tilbud ud.

»Piger; jeg kender de bedste steder, virkelig unge.«

»Sopheak, caramba, jeg er på arbejde.

Det var det, jeg forklarede Sokur.«

Sopheak skifter frekvens. Jeg er ikke det mindste i tvivl om, at han er i stand til at give mig den tur, jeg vil have. Måske endda den perfekte.

»Sopheak, i fem dage har jeg set alt det flotte; Angkor Wat, kongepaladserne, Sihanoukville stranden, markederne, de bedste restauranter, silkespinderierne. Jeg vil se den anden side. Cambodjanernes liv. Du ved, din virkelighed.«

Han nikker og kniber et øje i.

Høj fart gennem natten

»Okay, stig på,« siger han og starter knallerten. Jeg får bagperronen, det flade, aflange sæde, hvor Sopheak som alle andre cambodjanere til daglig fragter op til tre passagerer eller gigantiske mængder varer af enhver utænkelig art.

»Du skal få, hvad du vil have.«

Han dytter de første af turens tusind dyt. Vi forlader Sisowath-gaden ved Tonlé Sapflodens bred. Minutter senere kører vi langs den mægtige Mekong, livsnerven for millioner af mennesker i Kina, Laos, Vietnam og Cambodja. Den store rundkørsel ved uafhængighedsmonumentet tages i høj fart.

Intet som en god seng. Livet er hårdt for den almindelige cambodjaner, og mange i hovedstaden Phnom Penh ejer ikke andet end det køretøj, de tjener penge på om dagen. Og sover på om natten.

Jeg støtter min blok mod Sopheaks ryg og grifter ned så godt, det lader sig gøre, mens vi kører ud ad Sihanouk Boulevard, til venstre ad Sonivong, derefter ad de små nummererede gader. To drenge havner i asfalten i et vejkryds. Deres knallert kom i slinger, da de skulle undvige for en pludselig tværkørende bil. Vi er væk, før det grimme står klart. Phnom Penh rimer ikke på styrthjelm.

Sopheak styrer rimeligt sikkert gennem trafikken på sit rullende narkolager. Jeg troede, den slags gav livstid eller armpute-ring på disse kanter. Men jeg vidste intet om Cambodja. Her kan alt lade sig gøre. Inklusive menneskehedens grimme gerninger til overflod.

Vi holder ved Tuol Sleng. Bygningens navn er i Phnom Penh synonymt med pinsler og rædsler i et omfang, den menneskelige fattes evne ikke rummer.

Bo Pha smiler det evindelige, smukke cambodjanske smil. Hun er en af Phnom Penhs titusinder af prostituerede.

